

full DOMINICAL

EDITORIAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Administrador diocesà de Terrassa

Vacances?

Arribem ja a la meitat de l'estiu. Aviat començarà el mes d'agost i aquest és un temps tradicionalment dedicat per molts a les vacances, sense oblidar però que també n'hi ha molts altres, germans nostres i famílies també de la nostra diòcesi, que no en poden tenir.

Però cada un ha de trobar la seva manera de fer vacances. El papa Sant Joan Pau II tenia per costum anar uns dies als Alps i passejar per les muntanyes i passar després la resta de l'estiu a Castel Gandolfo, prop de Roma. Deia en una de les pregàries de l'Àngelus: «A la societat actual, freqüentment frenètica i competitiva, en la qual predomina la lògica de la producció i el guany, no rarament menyspreant la persona, és encara més necessari que cada un pugui tenir un adequat període de repòs». I afegia que les vacances han de ser sàviament utilitzades perquè «en contacte amb la natura i la tranquil·litat,

permetin conrear l'harmonia familiar, bones lectures i sanes activitats recreatives» que porten a la pregària, a la contemplació i a escoltar Déu. I tot seguit va qualificar les vacances com un període «per recuperar les energies i al mateix temps trobar el just equilibri interior».

En canvi, com ha dit més d'una vegada el papa Francesc, ell prefereix fer vacances i descansar a casa, és a dir quedant-se a la Residència de Santa Marta, on viu.

«L'última vegada que vaig fer vacances fora de casa va ser el 1975... Des d'aleshores les prenc —de veritat!— en el meu hàbitat. Canvi de ritme, dormo una mica més, llegeixo coses que em reposen, escolto una mica de música, res més... I tot això em descansa», va manifestar als periodistes l'any 2014 en tornar del viatge a Corea de Sud.

En qualsevol cas, les vacances són una oportunitat que Déu ens dona, i cal saber aprofitar-les. És una oportunitat per estar més amb la família, per descansar, fer esport i, sobretot, per aprofundir en la vida interior. Perquè els cristians, com a tals cristians, no en tenim de vacances. És a dir, un cristià no deixa mai de ser-ho, pel fet de les vacances.

Aprofitem, doncs aquest temps, qui el pugui tenir, per gaudir més de la vida familiar, com els apòstols amb Jesús: «Els apòstols es reuniren amb Jesús i li van explicar tot el que havien fet i ensenyat. Ell els diu: "Veniu ara vosaltres sols en un lloc despoblats i reposeu una mica". Perquè hi havia tanta gent que anava i venia, que no els quedava temps ni de menjar» (Mc 6,30-31).

Amb aquestes reflexions us desitjo, doncs, que gaudiu d'unes merescudes vacances allà on sigueu.

ENTREVISTA

Cap a la plena comunió

MANEL NIN GÜELL

En el món cristià oriental, el que diferencia les Esglésies ortodoxes de les Esglésies orientals catòliques és únicament la plena comunió (orientals catòlics) o la no plena comunió (ortodoxos) amb la seu romana, amb el Papa. El P. Manel Nin, exarca per als catòlics de ritu bizantí a Atenes i consultor de la Congregació per a les Esglésies Orientals, afirma que «a nivell teològic, litúrgic i canònic no hi ha cap tipus de diferència».

Què té d'especial el cristianisme oriental i les Esglésies que el componen?

El món cristià oriental, i les Esglésies que en formen part, són una realitat molt rica i a la vegada diversa del món occidental que coneixem a casa nostra. Són Esglésies amb un patrimoni espiritual, cultural i litúrgic propi. Esglésies lligades a realitats humanes, geogràfiques i lingüístiques pròpies i diverses l'una de l'altra. Diverses Esglésies no uniformades en un únic model, el que dona lloc a una gran riquesa, fins i tot en les formulacions teològiques.

Per què les Esglésies orientals catòliques han estat les grans oblidades de l'Església?

Jo no parlaria d'oblit, sinó més aviat de poc coneixement per part de l'Occident. Un poc coneixement lligat al fet que al pròxim Orient la majoria musulmana en aquells països ha cobert d'alguna manera la presència dels cristians orientals. Cal també esmentar la presència d'Esglésies orientals catòliques a nivell de clandestinitat als països europeus sota règims comunistes fins a finals dels anys vuitanta. Això ha fet que l'Occident ignorés o conegués poc aquesta realitat.

Veu factible la unitat de les Esglésies?

La plena comunió entre les diverses Esglésies cristianes no és només quelcom factible, sinó que cal que ho desitgem i fem tot el possible per assolir-la. Quan? Jo sempre dic: Quan el Senyor voldrà i com el Senyor voldrà... Ho tenim present en la pregària i, a poc a poc, intentem abatre els petits o grans murs que encara ens poden separar.

Òscar Bardají i Martí

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ

Lliurament que deixa petjada

Va arribar a l'escola fa molts anys. Sempre ha estat a disposició dels seus companys, religiosos o laics. Ha donat moltes classes, escoltat moltes confidències, acompanyat molts alumnes. Els ha preparat i els ha donat la primera comunió. Alguns ja són pares i el saluden amb joia quan deixen els fills a la porta de l'escola.

Aquest final de curs és el de la jubilació. Els companys li han organitzat un comiat senzill i poc sorollós. Saben que no és massa amic de lloances a la seva persona. L'ha acceptat des de la senzillesa i humilitat gens fingida que el caracteritza.

Una de les companyes de claustre, parlant en nom dels companys, li ha dit: «Gràcies per ser d'aquelles persones que es preocupen, ajuden, estimen... per oferir i estendre la mà a qui ho necessita, per ser exemple de generositat, senzillesa, bondat... fent-nos la vida més bonica. Segur que, quan alumnes i mestres pensin en bondat, generositat i estimació, pensaran en tu. La humilitat és el que et fa gran. Has deixat la petjada de les teves accions al cor de l'escola i al cor

de les persones, tots nosaltres. Per tant, tingues present que mereixes el mateix que entregues. Et trobarem a faltar i recordarem la teva amabilitat com aquella llum que il·luminava més el nostre dia a dia. Els alumnes recordaran i nosaltres, també, les teves paraules que ens han aprofitat a Jesús, ens l'han fet conèixer i estimar. Perquè l'amabilitat en les paraules crea confiança, en els pensaments crea bondat i en les accions crea amor; i tu has estat testimoni de tot això. El nostre agraïment serà per sempre, perquè per sempre et tenim al nostre cor, sacerdot, amic, company. Així que, quan enyoris la teva estimada escola, pensa en nosaltres perquè nosaltres també pensarem sovint en tu. Prega per nosaltres. Aquí ens tens pel que necessitis!»

Passar per la vida deixant petjades d'amor i de servei, ajudant a créixer i a trobar el sentit de la pròpia vida. Alhora és referent per als altres, coratge per viure, horitzó per assolir. «Sigui quin sigui el vostre treball, feu-lo de cor, pel Senyor i no pels homes» (Col 3,23). Davant o darrere, Déu ens estima.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

¡Levántate, mira, espera y confía!

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

El papa Francisco en la Eucaristia en el XXV aniversario de su ordenación episcopal, se refirió con donaire a la edad diciendo: «Tenemos una edad que es como la de Abraham... más o menos», esto lo decía en el contexto de señalar la importancia de la misión dada por el Señor, de manera particular, a los mayores: «¡Levántate, mira, espera! El Señor nos dice que nuestra historia está todavía abierta: está abierta hasta el final, está abierta con una misión.»

En el cuarto domingo de julio celebramos la primera Jornada Mundial de los Abuelos y de los Mayores, en el marco del Año Familia *Amoris laetitia*. El tema elegido por Francisco para la Jornada de este año, «Yo estoy contigo todos los días», expresa la cerca-

nía del Señor y de la Iglesia en la vida de cada persona mayor, especialmente en este difícil momento de pandemia.

Del anciano esperamos sus pensamientos y palabras de sabiduría, sus enseñanzas de cultura y de experiencia religiosa del pueblo. «Su voz es preciosa porque canta las alabanzas de Dios y custodia las raíces de los pueblos» (Ángelus 31.01.21).

A María, sede de la sabiduría, Madre en Nazaret y madre nuestra, confiamos la unión de generaciones, que los mayores sean eslabones y los jóvenes vivan el amor y la justicia, acojan el valor de la presencia y la misión que a los ancianos se les pide, y las nuevas generaciones lleven a cabo la profecía y la tarea.

Lectures de la missa diària i santoral

26. □ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Ex 32,15-24,30-34 / Sl 105 / Mt 13,31-35]. Sant Joaquim i santa Anna, pares de la Verge Maria (tradicció iniciada s. II).

27. ■ Dimarts [Ex 33,7-11; 34,4b-9. 28 / Sl 102 / Mt 13,36-43]. Sant Cugat (Cucufate), mr. barceloní (s. IV), d'origen africà, venerat, entre altres indrets, a Sant Cugat del Vallès. Santes Julià i Semproniana, vgs. i mrs. de Mataró, patrones d'aquesta ciutat; sant Pantaleó, metge mr.; sant Celestí I, papa (422-432); sant Aureli, mr.; santa Natàlia, mr.

28. ■ Dimecres [Ex 34,29-35 / Sl 98 / Mt 13,44-46]. Santa Caterina Thomàs, vg. agustina, de Mallorca; sant Víctor I, papa africà i mr.; beat Urbà II, papa (francès, 1088-1089); sants Nazari i Cels, mrs.; sant Ursus, abat; sant Pere Poveda, prev. i mr., fund. Institució Teresiana.

29. □ Dijous [Ex 40,14-19,32-36 / Sl 83 / Jn 11,19-27 (o bé: Lc 10,38-42)]. Santa Marta, germana de Maria i de Llätzer, amics de Jesús residents a Betània, patrona dels hostalers i taverners. Sant Adam, el primer humà; sant Fèlix III, papa (romà, 483-492).

30. ■ Divendres [Lv 23,14-11,15-16. 27,34b-37 / Sl 80 / Mt 13,54-58]. Sant Pere Crisòleg (s. IV-V), bisbe de Ravenna i dr. de l'Església. Màrtirs de Sant Joan de Déu (Calafell i altres indrets, 1936). Sants Abdó o Abdon i Senén (popularment Nin i Non), mrs., patrons dels hortolans; sant Justí de Jacobis, bisbe.

31. □ Dissabte [Lv 25,18-17 / Sl 66 / Mt 14,1-12]. Sant Ignasi de Loiola (1491-1556), prev. basc, fund. Companyia de Jesús a Roma (SJ, jesuïtes, 1540).

1. ■ † Diumenge vinent, XVIII de durant l'any (lit. hores: 2a setm.)

[Ex 16,2-4,12-15 / Sl 77 / Ef 4,17,20-24 / Jn 6,24-35]. Sant Alfons-Maria de Liguori (Nàpols, 1696 - Pagani, 1787), bisbe de Goti i dr. de l'Església, fund. Redemptoristes (CSSR, 1732), patró dels confessors i moralistes. Sant Feliu (Fèlix), mr. a Girona (s. IV), d'origen africà. Santes Fe, Esperança i Caritat, vgs. i mrs.

Intencions del Sant Pare per al mes d'agost

Resem per l'Església, perquè rebi de l'Esperit Sant la gràcia i la força per reformar-se a la llum de l'Evangeli.

SANT JAUME APÒSTOL

COMENTARI

Lectura dels Fets dels Apòstols

(Ac 4,33.5,12.27-33.12,1b.2. O bé: Ac 11,19-21.12,1-2.24)

En aquells dies, el testimoni que els apòstols donaven de la resurrecció de Jesucrist, el confirmaven amb el poder que tenien d'obrar molts miracles i prodigis entre el poble. Els guardes s'emportaren els apòstols i els presentaren al sanedrín. El gran sacerdot començà així el seu interrogatori: «Us vam prohibir severament d'ensenyar res més en el nom de Jesús, però vosaltres heu omplert Jerusalem de les vostres doctrines i voleu fer-nos culpables de la sang d'aquest home». Pere i els apòstols contestaren: «Obeir Déu és primer que obeir els homes. El Déu dels nostres pares ressuscità Jesús, que vosaltres havíeu mort penjant-lo en un patíbul. La dreta de Déu l'ha enaltit com a Capdavanter i Salvador, per concedir al poble d'Israel la conversió i el perdó dels pecats. Nosaltres en som testimonis, i n'és també testimoni l'Esperit Sant que Déu ha donat a tots els qui l'obeeixen». Ells, en sentir això, s'exasperaven i volien condemnar-los a mort.

Més tard el rei Herodes feu matar amb l'espasa Jaume, el germà de Joan.

Salm responsorial (66)

R. *Que us lloïn les nacions, Déu nostre, que us lloïn tots els pobles alhora.*

Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi, / que ens faci veure la claror de la seva mirada. / La terra coneixerà els vostres designis, / i veuran tots els pobles la salvació. R.

Que s'alegrin els pobles i cridin de goig. / Vós regiu el món amb justícia, / regiu les nacions amb rectitud, / i guieu els pobles de la terra. R.

La terra ha donat el seu fruit, / el Senyor, el nostre Déu, ens beneeix. / Que Déu ens beneeixi, / i el venerin d'un cap a l'altre de la terra. R.

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 4,7-15)

Germans, portem el tresor del ministeri que Déu ens ha confiat, com en gerres de terrissa. Així queda ben clar que aquest poder altíssim ve de Déu, i no pas de nosaltres. Quan les contrarietats ens envolten per tot arreu, no quedem del tot encercats; quan no sabem com escapar-nos, a la fi trobem la sortida; quan els qui ens persegueixen ja ens tenen a les mans, no quedem del tot abandonats; quan ens trobem per terra en la lluita, no arribem a perdre-hi la vida. Sempre i pertot arreu portem la mort de Jesús en el nostre cos, perquè també en el nostre cos es manifesti en el seu esclat la vida de Jesús. Es ben bé així: nosaltres vivim, però per causa de Jesús, sempre estem a mercè de la mort i així la vida de Jesús manifesta el seu esclat en la nostra carn mortal. D'aquesta manera, ni la mort no deixa mai de fer en nosaltres la seva obra, ni la vida, en vosaltres. L'Escriptura diu: «Em sento ple de fe, i per això he parlat». Nosaltres, doncs, que tenim el mateix Esperit de la fe, també ens sentim plens d'aquesta fe, i per això parlem, i sabem que aquell qui ressuscità Jesús, el Senyor, també ens ressuscitarà a nosaltres amb Jesús i ens portarà a la seva presència juntament amb vosaltres. Perquè tot això és en bé vostre; així la gràcia de Déu, que es multiplica a mesura que s'estén a molta gent farà que sigui desbordant l'acció de gràcies a la seva glòria.

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 20,20-28)

En aquell temps, la mare de Jaume i Joan, fills de Zebedeu, anà a trobar Jesús amb els seus fills i es prosternà per demanar-li un favor. Jesús li digué: «¿Què demanes?» Ella li respongué: «Maneu que en el vostre Regne aquests dos fills meus seguin l'un a la vostra dreta i l'altre a la vostra esquerra». Jesús contestà: «No sabeu què demaneu. ¿Podeu beure el calze que jo he de beure?» Ells li diuen: «Sí que podem». Els diu Jesús: «És cert, vosaltres beureu el meu calze, però seure a la meua dreta i a la meua esquerra, no soc jo qui ho he de concedir; és per aquells a qui el meu Pare ho ha reservat». Quan els altres deu sentiren tot això, s'indignaren contra els dos germans, però Jesús els cridà i els digué: «Ja sabeu que, en totes les nacions, els governants disposen dels seus súbdits com si en fossin amos, i els grans personatges mantenen els altres sota el seu poder. Entre vosaltres no ha de ser pas així: qui vulgui ser important entre vosaltres ha de ser el vostre servidor, i qui vulgui ser el primer ha de ser el vostre esclau com el Fill de l'home, que no ha vingut a fer-se servir, sinó a servir els altres, i a donar la seva vida com a preu de rescate per tots els homes».

Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles

(Hch 4,33;5,12.27-33;12,2)

En aquellos días, los apóstoles daban testimonio de la resurrección del Señor Jesús con mucho valor. Y se lo miraba a todos con mucho agrado. Por mano de los apóstoles se realizaban muchos signos y prodigios en medio del pueblo. Todos se reunían con un mismo espíritu en el pórtico de Salomón. Les hicieron comparecer ante el Sanedrín y el sumo sacerdote los interrogó, diciendo: «¿No os habíamos ordenado formalmente no enseñar en ese nombre? En cambio, habéis llenado Jerusalén con vuestra enseñanza y queréis hacernos responsables de la sangre de ese hombre». Pedro y los apóstoles replicaron: «Hay que obedecer a Dios antes que a los hombres. El Dios de nuestros padres resucitó a Jesús, a quien vosotros matasteis, colgándolo de un madero. Dios lo ha exaltado con su diestra, haciéndolo jefe y salvador, para otorgar a Israel la conversión y el perdón de los pecados. Testigos de esto somos nosotros y el Espíritu Santo, que Dios da a los que lo obedecen». Ellos, al oír esto, se consumían de rabia y trataban de matarlos. El rey Herodes hizo pasar a cuchillo a Santiago, hermano de Juan.

Salmo responsorial (66)

R. *Oh Dios, que te alaben los pueblos, que todos los pueblos te alaben.*

El Señor tenga piedad y nos bendiga, / ilumine su rostro sobre nosotros; / conozca la tierra tus caminos, / todos los pueblos tu salvación. R.

Que canten de alegría las naciones, / porque riges el mundo con justicia, / riges los pueblos con rectitud / y gobiernas las naciones de la tierra. R.

La tierra ha dado su fruto, / nos bendice el Señor, nuestro Dios. / Que Dios nos bendiga; que le teman / hasta los confines del orbe. R.

Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Co 4,7-15)

Hermanos: Llevamos este tesoro en vasijas de barro, para que se vea que una fuerza tan extraordinaria es de Dios y no proviene de nosotros: Atribulados en todo, mas no aplastados; apurados, mas no desesperados; perseguidos, pero no abandonados; derribados, mas no aniquilados, llevando siempre y en todas partes en el cuerpo la muerte de Jesús, para que también la vida de Jesús se manifieste en nuestro cuerpo.

Pues, mientras vivimos, continuamente nos están entregando a la muerte por causa de Jesús; para que también la vida de Jesús se manifieste en nuestra carne mortal. De este modo, la muerte actúa en nosotros, y la vida en vosotros. Pero teniendo el mismo espíritu de fe, según lo que está escrito: «Creí, por eso hablé», también nosotros creemos y por eso hablamos; sabiendo que quien resucitó al Señor Jesús también nos resucitará a nosotros con Jesús y nos presentará con vosotros ante él.

Pues todo esto es para vuestro bien, a fin de que cuantos más reciban la gracia, mayor sea el agradecimiento, para gloria de Dios.

✠ Lectura del Evangelio según san Mateo (Mt 20,20-28)

En aquel tiempo, se acercó a Jesús la madre de los Zebedeos con sus hijos y se postró para hacerle una petición. Él le preguntó: «¿Qué deseas?» Ella contestó: «Ordena que estos dos hijos míos se sienten en tu reino, uno a tu derecha y el otro a tu izquierda.» Pero Jesús replicó: «No sabéis lo que pedís. ¿Sois capaces de beber el cáliz que yo he de beber?» Contestaron: «Lo somos.» Él les dijo: «Mi cáliz lo beberéis; pero el puesto a mi derecha o a mi izquierda no me toca a mí concederlos, es para aquellos para quienes lo tiene reservado mi Padre.»

Los otros diez, que lo habían oído, se indignaron contra los dos hermanos. Pero Jesús, reuniéndolos, les dijo: «Sabéis que los jefes de los pueblos los tiranizan y que los grandes los oprimen. No será así entre vosotros: el que quiera ser grande entre vosotros, que sea vuestro servidor, y el que quiera ser primero entre vosotros, que sea vuestro esclavo. Igual que el Hijo del hombre no ha venido para que le sirvan, sino para servir y dar su vida en rescate por muchos.»

«Vosaltres beureu el meu calze»

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

L'apòstol sant Jaume va ser el primer del grup dels Dotze que va donar testimoni de Jesucrist amb la seva vida. La celebració de la seva festa constitueix per a nosaltres una bona ocasió per créixer en la consciència que som Església apostòlica, és a dir, fonamentada en la fe dels apòstols, i aprendre la lliçó que Jaume, com a patró de les Esglésies diocesanes d'Espanya, ens brinda a fi de viure en profunditat la nostra fe cristiana.

L'Evangeli no estalvia cap crítica referida a Jaume i al seu germà Joan, recordats els dos com a fills de Zebedeu. Els evangelis ens recorden igualment el sobrenom de *fills del tro* que tenien, la qual cosa ens porta a suposar un caràcter més aviat enèrgic i tumultuós. Apareixen tots dos com ambiciosos d'aconseguir influència i poder al costat de Jesús, i per això impliquen a la seva pròpia mare.

Seure a la dreta i a l'esquerra del rei, significava a les corts antigues, posseir el càrrec de primer ministre i de tesorero, respectivament; és a dir, els dos càrrecs principals.

La lliçó que Jesús els dona la tenen ben merecudada. Davant la pretensió d'ocupar els llocs principals de prestigi i de poder, Jesús els parlà de servei i de donar la vida; tot seguint el seu propi exemple: Jesús no ha vingut a fer-se servir, sinó a servir i a donar la vida en rescate nostre, esclaus com som dels nostres interessos i de les nostres mesquineses. I la primera lectura d'avui ens mostra que aquesta lliçó, Jaume la va aprendre bé, per això la seva festa constitueix un estímulo per a nosaltres.

La determinació que mostren, una mica presumptuosa, davant la pregunta de Jesús: «Sí que podem», van tenir ocasió de complir-la després de la Pentecosta, amb el seu testimoni valent, tot i la persecució que van patir.

L'actitud de Jaume i dels altres apòstols és certament admirable. Com afirma sant Pau, l'apòstol porta el tresor de l'Evangeli de Jesucrist en una fràgil gerra de terrissa, perquè «ens condueixen a la mort per causa de Jesús». Però va ser tan gran la seva convicció interior i el seu lliurament confiat a Crist, que res ni ningú els va poder silenciar: «Em sento ple de fe, i per això he parlat», com ens recorda la segona lectura.

La fe de l'apòstol Jaume sosté la nostra pròpia fe, i ens mou a mantenir-nos alegres per seguir Jesucrist, sabent que en la nostra fragilitat som portadors d'un gran tresor que és l'Evangeli de Déu.

VIDA DIOCESANA

Activitats de l'Administrador diocesà

Aquest diumenge dia 25, a les 12.30 h. Benedicció d'una verge consagrada a la parròquia de Sant Martí de Cerdanyola.

Divendres dia 30, a les 19.30 h. Concelebra l'Eucaristia a la basílica de Santa Maria del Mar, a Barcelona, amb motiu de la commemoració de l'aniversari de la conversió de Sant Ignasi de Loiola.

Diumenge 1 d'agost, a les 12.30 h. Missa de la celebració de la Mare de Déu dels Àngels a la parròquia de Sant Esteve de la Costa del Montseny.

Notícies

Mons. Salvador Cristau saluda el papa Francesc. El dimecres 30 de juny, a l'Audiència general a la Plaça

de Sant Pere del Vaticà, Mons. Salvador Cristau va saludar el papa Francesc. Havia anat a Roma per assistir a la defensa de la tesi doctoral de Mn. Eduardo Pire Mayol, el dia 28 de juny, i s'hi quedà per assistir el dia de sant Pere a l'entrega del pali als nous arquebisbes, entre ells Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, Arquebisbe de Sevilla.

Trobada de treballadors de Càritas. El dijous 8 de juliol, Mons. Salvador Cristau es va reunir amb els treballadors de Càritas Diocesana en la trobada de final de curs. Aquest curs ha exigít més dedicació a causa de la pandèmia tal com ho reflexa la Memòria anual de Càritas.

Confirmacions a Rubí. El diumenge 11 de juliol, Mons. Salvador Cristau

presidí la Misa a la parròquia de Santa Maria de Rubí i confirmà 8 persones.

Varis

500 anys de la conversió de Sant Ignasi de Loiola. El dissabte dia 31 de juliol, l'Església celebra la memò-

ria de Sant Ignasi de Loiola. Enguany s'acompleixen 500 anys de la conversió del sant, fundador de la Companyia de Jesús. Els jesuïtes són presents a la diòcesi al Centre Borja de Sant Cugat del Vallès i col·laboren en parròquies de la diòcesi. Amb motiu del 5è Centenari, el divendres dia 30, els bisbes de Catalunya concelebraran una missa presidida pel Cardenal Joan Josep Omella a la Basílica de Santa Maria del Mar, on el sant demanava almoïna durant la seva estada a Barcelona.

Colònies d'estiu. Durant el mes de juliol, un bon nombre de parròquies del bisbat organitzen tandes de colònies d'estiu per a infants així com campaments i rutes. En elles es procura una educació integral amb les celebracions i pregàries, la convivència fora de casa, els jocs i d'altres activitats formatives. El nombre d'esplais amb activitats d'estiu és de 24. S'han dut a terme 23 tandes de colònies o campaments i 5 casals d'estiu, amb un total aproximat de 2.130 infants i 335 monitors/es.

Agenda

Horari de la Cúria al mes d'agost

La Cúria diocesana del Bisbat de Terrassa romandrà tancada el mes d'agost. Hi haurà, però, uns dies d'atenció al públic: els dimecres 11, 18 i 25 de 10 a 13 h.

† SALVADOR CRISTAU COLL

Administrador diocesano de Terrassa

EDITORIAL

¿Vacaciones?

Nos encontramos ya a mitad del verano. Pronto empezará el mes de agosto y este es un tiempo tradicionalmente dedicado por muchos a hacer vacaciones, pero sin olvidar que también hay muchos otros, hermanos nuestros y también familias de nuestra diócesis, que no pueden tenerlas.

Pero cada uno ha de encontrar su manera de hacer vacaciones. El papa San Juan Pablo II tenía como costumbre ir unos días a los Alpes y pasear por las montañas y después pasar el resto del verano en Castel Gandolfo, cerca de Roma. Decía en una de las plegarias del Ángelus: «A la sociedad actual, fre-

cientemente frenética y competitiva, en la que predomina la lógica de la producción y el provecho, no raramente menospreciando la persona, es todavía más necesario que cada uno pueda tener un adecuado tiempo de reposo». Y añadía que las vacaciones han de ser sabiamente utilizadas para que «en contacto con la naturaleza y la tranquilidad, permitan cultivar la armonía familiar, buenas lecturas y sanas actividades recreativas» que llevan a la oración, la contemplación y a escuchar a Dios. Y seguidamente calificó las vacaciones como un período «para recuperar las energías y al mismo

tiempo encontrar el justo equilibrio interior».

En cambio, como ha dicho más de una vez el papa Francisco, él prefiere hacer vacaciones y descansar en casa, es decir, quedándose en la Residencia de Santa Marta, donde vive.

«La última vez que tomé vacaciones fuera de casa fue en 1975... Desde entonces las tomo —¡de verdad!— en mi hábitat. Cambio de ritmo, duermo algo más, leo cosas que me reposan, escucho un poco de música, nada más... Y todo ello me descansa», manifestó a los periodistas el año 2014 al regresar del viaje a Corea del Sur.

En cualquier caso, las vacaciones son una oportunidad que Dios nos da, y debemos saber aprovecharlas. Una oportunidad de estar más con la familia, descansar,

hacer deporte y, sobre todo, para profundizar en la vida interior. Porque los cristianos, como tales cristianos, no tenemos vacaciones. Es decir, un cristiano no deja de serlo nunca, por el hecho de las vacaciones.

Aprovechemos, pues, este tiempo, quien pueda tenerlo, para gozar más de la vida familiar, como los apóstoles con Jesús: «Los apóstoles se reunieron con Jesús y le contaron todo cuanto habían hecho y enseñado. Él les dice: «Venid ahora vosotros solos a un lugar despoblado y descansad un poco». Porque había tanta gente que iba y venía, que no les quedaba tiempo ni para comer» (Mc 6,30-31).

Con estas reflexiones os deseo, pues, que disfrutéis de unas merecidas vacaciones allí donde os encontréis.